

"ENTREBANQUETS"

Narrativa

Per: Matthew Tree

1615 paraules

Matthew Tree

Parlament, 21

4-1

BARCELONA 08015

Tel. 443 26 30

Fax. 424 71 84

ENTREBANQUETS

VA BAIXAR del tren a l'Estació de França, de nit, absolutament pitof, per recomençar la seva vida, tot embarbussant-se amb quatre paraules:

-Aquí recomenço la meva vida.

DE DIA es va trobar en una ciutat que veia més aviat poc perquè el sol hi era tan fort que li feia aclucar els ulls quan hi caminava de manera que l'única cosa que podia dir que havia vist amb seguretat fins aleshores era una mena de pols lluent; es va acabar la seva canya matutina i va pujar a l'Acadèmia Bournemouth - un pis amb un passadís enorme que feia olor de guix i d'alguna altra cosa - per entrevistar-se amb un tal senyor Nicolàs, i de pas va conèixer l'Alfons que era prim i ros, i l'Ernest que era corpulent i confiat, els professors de català i de llatí respectivament que feien de recepcionista i de dona de fer feines respectivament perquè els pocs estudiants que hi havia tan sols volien saber anglès, idioma que els havia anat ensenyant el senyor Nicolàs que *els escridassava, repite, burro, repite; finalment aquest - un senyor mig calb i de mitja edat que tenia els ulls envidriats i neguitosos* alhora - va sortir de l'aula i va dir hola al nouvingut, el va agafar pel braç i el va portar al traster on el va convidar a una copa de Soberano i un tros de ceba; era de Budapest, ell, on cada dia menjaven ceba i més ceba, res millor que la ceba per a la salut, a part el conyac, deia el senyor Nicolàs, l'alè del qual era l'altra cosa que es barrejava amb l'olor de guix al passadís llarg, i

encara buit perquè per alguna raó que se li escapava, al senyor Nicolàs, els estudiants no s'acuitaven a matricular-se a l'Acadèmia Bournemouth, més aviat s'obrien camí lluitant per donar-se de baixa; devia ser cosa de la crisi, tan sols un contratemps provisional, deia, de manera que l'endemà el nouvingut va començar a impartir classes a grups reduïts de gent jove incloent-hi una noia d'ulls entremaliats i un noi angoixat al qual li molestava molt que cap estranger no en volgués saber res, de Catalunya, i cada tarda, tan bon punt que el nouvingut sortia el senyor Nicolàs el convidava a una copa de Soberano i un tros de ceba, i de tant en tant al nouvingut no se li acudia cap excusa a temps i hi accedia i el senyor Nicolàs li explicava de com esperava moltes coses del negoci, de com anava un cop cada setmana a una Sala S perquè eren els únics cinemes on posaven pel·lícules en versió original, i de com es trobava sol, molt sol, de com aquella ciutat el matava, el matava, fins que finalment el professor s'empescava un pretext per poder sortir i marxar corrent cap al metro, on sovint es trobava amb l'Alfons i l'Ernest que li explicaven que el senyor Nicolàs era un tocat i posat que faria fallida d'aquí a quatre dies; un gavatxo borratxo, va dir un dia l'Alfons, un búlgar desastrós, va dir l'Ernest, que no és hongarès? va preguntar-los el professor; els altres van badar boca i van començar a riure per sota el nas, d'aquest senyor que els deia mentides fins i tot dels propis orígens, i llavors se'n van fer un pet, de riure d'aquest home que vivia en un altre planeta, d'aquest boig sospitos que els pagava, i aleshores, amb la histèria pròpia dels que no saben què fer els tres es van posar a parlar de

què farien quan arribés la bancarrota; així que estaven com preparats com si diguéssim quan aquesta va arribar, una setmana i mitja més tard, un dia assolellat com tots; el senyor Nicolàs feia més pudor de Soberano i tenia els ulls més opacs que mai, no s'havia afaitat, portava la mateixa camisa que ahir i abans d'ahir, no tenia ganes ni de tallar una ceba, els va acomiadar amb un arronsament d'espatlles, i va baixar al carrer i va pujar al seu cinc-cents atrotinat que li portava d'A a B i això és el que comptava, com solia dir, i va fotre el camp, mentre l'Alfons i l'Ernest i el nouvingut es van mirar i es van dir que sí, que s'avenien, que s'entenien, que les circumstàncies els havien deixat a tots plegats en el mateix merder però que se'n sortirien tots plegats, sens dubte, no calia ni dir-ho, i tant que no.

L'ALFONS, EL ros primet, era un noi equilibrat la dona del qual era infermera, i l'Ernest era força més entusiasta, més fem-ho-ara-no-tenim-res-a-perdre-nois, i pel que fa a la seva dona, ella treballava com a relacions públiques per a una empresa química, i ambdues dones recolzaven plenament els seus homes quant al pla nou que era el de formar una cooperativa, ells dos i el nouvingut, que hi donaria classes mentre els altres farien de recepcionista i de dona de fer feines; per fer la primera pela s'endurien els pocs estudiants que quedaven a l'Acadèmia Bournemouth recentment fallida, cosa que va engrescar el nouvingut perquè ja tenia pensat convidar la noia dels ulls

entremaliats a sopar; en fi, l'Alfons i l'Ernest van trobar un pis, el van llogar, el van arreglar, el van moblar, i la dona de l'Ernest, la qual era quieta, reflexiva, prima i jove, els va ajudar amb la impressió d'uns fullets publicitaris el text del qual el professor havia redactat en un català rudimentari i que l'Ernest va traduir a un espanyol fluït perquè hi havia molta gent que no en volia saber res, del català, deia, i que així ja arribaria a tothom; pel que fa al nom de l'escola, van insistir que el nouvingut se n'inventés un en anglès, de manera que pocs dies abans d'obrir tots tres es van posar a la boca del metro més propera i van repartir uns fulletons que anunciaven una escola que es deia *Big Ben Lessons* i van tornar-hi dia rere dia fins al mateix dia de l'obertura, perquè dels estudiants que havien anat abans a l'Acadèmia del senyor Nicolàs, tan sols quatre o cinc havien confirmat que seguirien fent classes a la cooperativa nova; la noia dels ulls entremaliats no s'hi incloïa, va venir un dia per acomiadar-se però va dir que sí, això sí, a la invitació del nouvingut, un sí que va fer que aquest s'oblidés del fred incipient als corredors i del fet que un cop pagats el lloguer i les despeses del local sobraria poqueta cosa per a la seva butxaca; va sortir finalment amb la noia suposadament entremaliada, va intentar impressionar-la tot explicant-li que al seu país d'origen tenia amics que eren si fa no fa criminals professionals però a l'hora dels adéus ella li va dir adéu i ell hauria d'haver sabut que no valia la pena aprofitar el petó formal de comiat per ficar la llengua a la boca d'ella; els pocs estudiants nous que van comparèixer, al *Big Ben Lessons*, sempre volien classes a unes hores diferents de manera que el nouvingut

treballava ja des de les nou del matí fins a les deu de la nit, tot maldant per fer becaines entremig de les classes en una cadira de fusta, ben tapadet, i quan es despertava els corrents d'aire que hi corrien, al passadís, li feien aclucar els ulls; els estudiants se'n queixaven, de la manca de calefacció, incloent-hi les dones de l'Ernest i de l'Alfons, les quals s'hi havien apuntat, a les classes d'anglès, en senyal de solidaritat amb aquest projecte arriscat; la de l'Ernest acabava la seva classe cap allà a les deu de la nit i una nit quan el fred era ja de colló de mico, va dir:

- Escolta, noi, aquí fot un fred de colló de mico. I si fem una cervesa en un bar que té la calefacció com cal?

ES VAN acabar confessant els problemes més urgents; en el cas del nouvingut això volia dir que se li estaven acabant els diners del tot i en el cas de la dona de l'Ernest volia dir el mateix Ernest el qual, el dia següent, va entrar a la cooperativa gairebé plorant implorant al nouvingut dient-li que si us plau que no portés la seva dona a cap bar mai més que era alcohòlica que fa un any s'havia hospitalitzat i que ell, l'Ernest, no volia haver de patir mai més de la mateixa manera que havia patit aleshores; aquell mateix dia sis estudiants es van donar de baixa, en aquell precís moment la ciutat es congelava, el nouvingut va oferir el seu lloc a la cooperativa a una professora desesperada sense explicar-li que tot se n'havia d'anar en orris en poc temps, va discutir amb l'Ernest i l'Alfons que no volien que se n'anés i quan el van

qualificar d'estranger poc solidari va tancar la porta d'una revolada i va baixar tot emocionat al carrer on es va topar per casualitat amb la noia dels ulls entremaliats que el va qualificar de violador en potència i dues mansanes més amunt va clissar el senyor Nicolàs conduint un Mercedes-Benz recent de manera que un cop a casa després del sopar ja habitual de naps bullits va escriure un relat curt en un català rudimentari entitulat TRES MESOS DUES BESTIESES que va provar de vendre pels voltants de la Plaça Reial on un grup de ionquis el van atracar i li van prendre mil set centes pessetes però quan es van adonar que només en necessitaven cinc-centes per fer un xut li van tornar les mil dues centes restants, li van donar un copet a l'esquena, i li van desitjar sort, molta sort, tot afegint que si mai necessités alguna cosa, doncs que ja sabia.

Barcelona, novembre 1993